

ממישנתו של מייסדו :

יש הקונה עולמו בשעה אחת,
ויש הקונה עולמו בשעה אחת וחמישה.
ד"ר מ. ז.
(אצל השען)

ויציאנו ה' ממצרים ביד חזקה
ובזרוע נטויה ובמורא גדול ובאותות
ובמופתים.

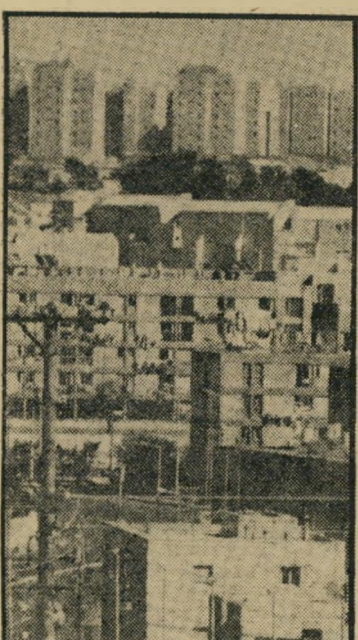
אלו זרועות הביטחון הנטויות, על או
תותיהן ומופתיהן.

משפחת יודע

(מימין לשמאל) אחדמי, שתיימי
ושלושמי יודע.

- * אתה שונא!
- ואתה כלבא!
- ואתה חוטרא!
- חוטרא אביך!
- דובין אביך!
- דובין אביך בתריוזוי!
- אתה מלאך המוות!
- אפשר לחשוב שאתה הקדוש ברוך
הוא, יא חת'כתיגדיא.
(ושחט לשוחט).

השתא הכא

לשנה הבאה בירושלים הבנויה.

ההפסד העצום של הממשלה... לחם... לחם... לחם...

ה"פשע" - פעולה למען העם

— כיצד תוכל לשאת את פניה בפני
העולם ויהדותה העולם — לעולם לא!

יהודי צעיר, שפעל רבות למען אחינו
היהודים מעבר ל"מסך הברזל", הק'
דיש לכך את כל זמנו ומירצו, עלה
ארצה ומשרת את מדינתנו, עומד להי'
יות מוסגר לארצות-הברית, אפילו עוד
בטרם הגיעה בקשת הסגרה רישמית.

אין אנו רשאים להסכים להסגרת
יהודי, חיילצה"ל ואזרחי ישראל, ל'
מדינה זרה — על מעשה שעשה מתוך
מניעים פוליטיים למען העם היהודי.
יהושע זלר לא פעל נגד מדינת ישראל
ולא הפר את חוקיה.
אם עבר עבירה כלשהי, יובא לדין
רק במדינת ישראל.

הערת המערכת:

קראנו בעיון את הסיבות המשכ'
נעות אותן מנו הקוראים הנכבדים
במכתביהם והגענו אף אנו למסקנה ה'
הגיונית כי גם רוצחי מינוכ, אשר
ללא ספק ביצעו את פישעם מתוך מניע
שמטרתו אינה רווח אישי, אלא למען
אחיהם ועמם — הינם, למעשה, הפי'
מפשע. אילו היו יהודים, היו זכאים,
מן הסתם, לעלות לארץ ולהתגייס
לצה"ל.

(לקט מתוך מכתבי קוראים שראו
אור מעל דפי ידיעות-אחרונות מיום
8.4.73):
שוב עומדים אנו בפני בקשת-הסגרה
מצד ממשלת ארצות-הברית. הפעם נתי'
בעים אנו למסור לידיה חייל צה"ל,
היושע ג'רי זלר, המואשם בהשתתפות
בהצתת משרדו של האמרגן סול יורוק
בניו-יורק — משרד המטפל בהבאת
אמנים סובייטיים לארצות-הברית ובי'
הידוק הקשרים בין ושינגטון למוסקבה.
הפעם המיקרה שלפנינו שו'
נה: זלר אינו מואשם בביצוע
פשע שמטרתו רווח אישי, אלא
בפעולה למען העם היהודי —
למען אחיו בכרית-המועצות —
לא כדי לפגוע בחייהם, אלא
עדימנת להפגין קבל עולם ודו'
עוק על סכר יהודי בריה"מ.

ממשלת ישראל לא עשתה די כדי
להקל מעל סיבלם של יהודי ברית'
המועצות. עתה מסתמנת כוונתה להי'
כנע ללחצים, ולשלוח לקראת מאסר'
עולם צעיר שכל חטאו, שביקש לעשות
למען העם והמדינה.
על הציבור לעמוד לימינו של זלר,
למנוע את גירושו של הצעיר, שבוחר'
לחיות בארץ-אבותיו ולשרת בצה"ל.
אם תבחר ממשלת ישראל, נציגת
העם היהודי, לגרש אחד ממיטב הנוער

טעם החיים

מהו בעצם טעם החיים, שאלנו את
עצמנו. כיצד נוכל למצוא היום את הטעם
לחינו, כבני-אדם, כצעירים, כבני דור
שגדל וחונך בארץ חופשית ועצמאית.
למה אנו חיים כאן? מהו הטעם לחיים
אלה? ובכלל, מהו טעם החיים בכלל?
לאחר התלבטויות והיסכולים איך-ספור
מצאנו את אשר ביקשנו: מומחה יהודי'
בסוגו לכל הקשור בטעם החיים.
נפגשנו עם פרופ' הנרי המוצמתוק
במעבדתו הצנועה, בה מנהל הוא את
מחקריו המקיפים בכל הנוגע לטעם ה'
חיים. הפרופסור המוצמתוק פרש לפנינו
את עיקרי דעותיו, אגב לגימות מדודות
מכוס חיו הטעימה להפליא.
"טעם החיים", הסביר המוצמתוק, "הצ'
ביע על בלבוק זכוכית שניצב על שולחנו,
...ותומצת כולו בנוזל זה."
הצצנו בעיניים משתאות אל הנוזל החום
הדביק, שהשתכך מתנוונת בבקבוק ה'
זכוכית, "זה טעם החיים? — לא ייתכן!"
"טעם תבוסו סתם", דחק בנו המוצמתוק,
"תסעמו כבר!"
טעמנו היקאנו ושאלנו את המוצמתוק:
"לזוועה הזאת אתה מקדיש את חייך? גו'
על-נפש?"
"תראו", הסביר המוצמתוק בפנים חמו'
צות, "אני מוכר את הקוקה-קולה שלי
כבר שנים, ואף אחד לא דיבר אלי ככה."
הלכנו לחדר השירותים והקננו את עצ'
מנו עם המגבת.
הרדיו אמר שטעם החיים טוביטוב אם
יודעים איך לחיות, אם יודעים מה לשנות...

אהובי יבנה לי בית

הם יצאו לדרך: הילד נמכר בהודמנות
למיסיון. אקומה, שהיא גגנת במקצועה,
ירדה בשעות אחר-הצהריים למיכרות ה'
נחשת בתימנע; ויוסי הארכיטקט שימש
כעוזר לתרגול באחד מלולי הרבייה בכפר
ויתקין. כעבור שנה וחצי היו בידיהם
50.000 ל"י, סכום שהיה מספיק לדירת
2½ חדרים, אילו היתה דירה במחיר כזה.
מחיר הדירות באותה תקופה עמד זמנית
על 75.000 ל"י.

יוסי קיבל מישרה גוספת כמטילה באותו
לול, ואילו אקומה עבדה בשעות הפנאי
המעטות בשרות לגיון-הזרעים הצרפתי.
המאבק היה כדאי. בראשית 1973 היו
בידיהם אותם 100.000 מיוחלים. אלא שאו
הודיעה הממשלה על צימצום הבנייה, ומ'
חירי הדירות עלו בסערה השמימה. במרס
הם ירדו מהארץ.

חבל, אחרי הכל ישנה תוכנית חדשה
של שיכון עובדים לזוגות קשישים —
או למה למר?

יוסי פדותיישי ואשתו אקומה (לבית דגור'
שה) הם זוג צעיר למהדרין. ב-1970 התי'
אחדו השניים בטקס מרשים, במטרה להי'
קים בית יהודי חם, יד שנייה בישראל,
וכבר באותו לילה מיהרו בשימחה להת'
רבות, שנאמר: "משנכנס אדר מרבין ב'
שימחה".

באותם ימים רחוקים היו מחירי הדירות
מגוחכים ממש — 35.000 ל"י — סכום
שקיבלו ככופר החתונה. אפס, באותו שבוע
בו ביקש יוסף לפנות אל הקבלן, קם
שרהשיכון, מר ז. שרף, והודיע כי מחירי
הדירות עומדים לרדת פלאות תוך חצי
השנה הקרובה. "נחכה", אמרה אקומה,
ותלתה בבעלה זוג עיניים הורגות. "הרי
השר מבטיח!" והם החליטו לחכות. ויפה
עשו, שכן תוך חצי שנה ירדו מחירי
הדירות ל-50.000 ל"י בלבד.

"לא להיתפס לטניקה", ביקש יוסי, "נת'
סוך. גם מסע של אלף מילין מתחיל בצעד
אחד".

מצא שמורה